

Lunken svensk teenagesex

■ Projektet er sympatisk, men 10 erotiske noveller til unge kommer ikke helt i mål.

NOVELLER

10 SVENSK FORFATTERE:

HEDT

213 sider, 249 kr.

Turbine

Er udkommet

KATRINE SOMMER BOYSEN

kultur@jp.dk

Novellesamlingen "Hedt", der består af 10 erotiske noveller skrevet af 10 svenske forfattere af ungdomsbøger, lugter desværre langt væk af bestillingsarbejde. Projektet er ellers sympatisk: at rense teenagesex for nogle af de gængse konnotationer som ubehag, pres og andre problemer og i stedet lade lysten være i centrum. Men selv om de 10 forfattere bestemt ikke er oldsager (de er født mellem 1973 og 1983), mangler de i den grad den umiddelbarhed og dumdristige uskyld, som kendetegner ungdommen.

Novellerne, der varierer en smule i længde, er skåret efter nogenlunde samme læst. Et relativt uerfarent "jeg" udlever – mere eller mindre kontrolleret – en seksuel fantasi, der viser vejen ind i et ukendt univers af kødelige lyster. Det ligger i novellens format og

natur, at historierne er afrundede små beretninger, men de fleste af novellerne i "Hedt" godt kunne have brugt lidt mere kød for at folde sig rigtigt ud.

De fleste af forfatterne falder nemlig i en fælde og kommer til at abonner på en ungdomsforestilling, der både er fortegnet og klichéramt. Som når pigen, der ender med at have hed sex med sin bøsseven, i Jenny Jägerfelds novelle "Paris Surprise", funderer over, at der aldrig opstår nogle pinlige pauser, når man ryger. Det lykkes heller ikke Manne Forsberg at formidle en skoledrengs liderlige forelskelse i sin lækre lærerinde. For der er langt fra den oplagte sandhed, at mange drenge drømmer om at have sex med en forførende lærer, til at kunne beskrive det, så det virker troværdigt.

Falder igennem

Det er netop på troværdighedsfronten, at de fleste af novellerne falder igennem. Martin Jerns rablende pornofantasi "M f-ing Sandra Rydell" har en uhøjtidelig nerve, men fantasien forplumres, fordi forfatteren ikke formår at holde den i skak. En ung fyr er forgabt i gymnasiepiggen Sandra, og pludselig en nat lykkes det ham at komme halvt i bukserne på hende, hendes veninde og en tilfældig grovkor-

net fyr. Novellen fungerer i kraft af sin uregerlighed, men heller ikke på andre måder. Martin Jern skriver i øvrigt – som flere af samlingens forfattere – ud fra en forestilling om, hvordan unge taler. Nemlig med en "Paradise Hotel"-retorik. Det kan godt være, at unge taler sådan, men brugt af voksne forfattere virker det småpinligt.

Der er dog herlige lyspunkter. Ingrid Olsson har begået den absolut bedste og mest rørende novelle, "Blusen", der adskiller sig fra de andre ved ikke at have et "jeg", men et "hun" i fokus. Olssons historie er mindre bastant end de andre, og formentlig derfor fungerer den langt bedre som erotisk fortælling.

Alt i alt er "Hedt" desværre temmelig lunken. Måske redaktionen bag antologien skulle give ordet til de rigtig unge næste gang?

Fantasier om en afværget undergang

■ Øjvind Kyrø's koldkrigs-drama savner dokumentation, sovjetiske kilder og korrekturlæsning.

ROMAN

ØJVIND KYRØ:

MANDEN DER REDDEDE VERDEN

169 sider, illustreret, 200 kr.

People's Press

Er udkommet

BENT JENSEN

kultur@jp.dk

Reddede oberstløjtnant Stanislav Petrov den 26. september 1983 Jordan fra at gå under? Det påstår denne bog, men det er ikke særlig troværdigt. Den eneste kilde til påstanden er den nu 74-årige Petrov, der dengang var vagthavende på en sovjetisk varslingsstation og besluttede ikke at videresende satellitoplysninger om, at fem amerikanske interkontinentale raketter havde kurs mod Sovjetunionen. Han anså med rette varslings-systemet for upålideligt – der havde været flere tusinde fejlmeldinger, så de må nærmest have været rutine.

Selv om han havde videresendt de falske signaler til næste led i kontrolkæden,

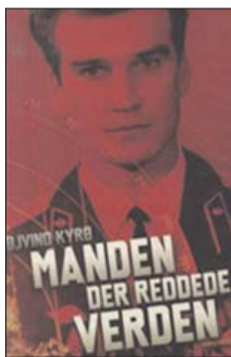
ville det ikke have udløst en sovjetisk gengældelse med affyring af raketter mod USA. Der var adskillige led i kæden, før den ansvarlige skulle træffe en sådan beslutning.

Kyrø's fremstilling har fiktionens form, hvilket forøger dramatikken, men ikke troværdigheden. Hvordan kan han vide, at »Andropov fik et chok«, da han hørte, at Reagan havde kaldt Sovjetunionen for »et ondskabens imperium«? Eller at den sovjetiske ledelse »reagerede i panik«?

Tvivlsomt citat

Man savner i den grad andre sovjetiske kilder. Den eneste vestlige ekspert, der citeres, er en amerikaner, som har været tilknyttet det amerikanske foretagende Center for Defense Information – det er ikke nogen anbefaling. Det citat, der tilskrives udenrigsminister Haig på side 90, er tvivlsomt, og USA var ikke i februar 1983 ved at udstationere Pershing II-raketter i Vesttyskland.

Kapitlet om NATO-øvelsen Able Archer, der ifølge forfatteren »skaber panik i Kreml«, er fri fantasi, som ingen sovjetiske kilder bekræfter. Myten, som DIIS

ukritisk har viderekolporteret, er for længst grundigt gendrevet, men denne ikke-krise er så uimodståelig, at manglende beviser ingen rolle spiller.

Bogen er blevet til i samarbejde med Statement Film, som vil »bringe stærke internationale film til livs«. *Bring to life* betyder "levnedegøre", at komme noget til livs er det modsatte.

Det mest interessante i bogen er fortællingen om Stanislav Petrovs opvækst, uddannelse og arbejde i Sovjetunionen, hvor Petrov også må være kilden. Men hvorfor beder danske forlag ikke en russiskkyndig om at gå russiske navne og ord efter, så man undgår fejl og misforståelser?

UGEN I TV

NIELS LILLELUND

lillelund@jp.dk

Længe leve Netflix

Et helt frit tv-valg burde være en selvfølge i et frit land.

Bryan Cranston som Walter White løber for sit liv i dramaserien "Breaking Bad" – se den!

Foto: Doug Hyun/AP

Det tisser ned.

I skrivende stund, og det er jo den eneste stund, der tæller i tv-sammenhæng, for hvem ser dog fjernsyn, når solen endelig skinner?

Hvem ser i det hele taget fjernsyn sådan i al almindelighed, altså i betydningen lad-os-tænde-for-tossen-og-se-hvad-der-er?

Jeg gør ikke, og jeg er ellers storforbruger af fjernsynet især som underlægningsstøj til andre gøremål, eller også finder jeg et andet signal. Der er mange andre muligheder end at sidde og glo på afdankede SF'ere, der leger tv-stjerner.

Sådan noget som Netflix synes jeg er fundet for pengene. Der er stof til mere end én regnvejrsdag. Utallige sæsoner af Dexter, House of Cards, Lilyhammer, og hvad har vi.

Vi har Breaking Bad f.eks., og hvis De ikke har set den, så er dette det bedste råd, De får i dag: Se den! Den ligger på TV 2 Play, inklusive de aller-nyeste episoder, så nu venter vi kun på de sidste. Vi får dem, når de får dem i USA.

Fagre ny verden

Sådan er verden blevet – tv-verdenen, min tv-verden – og man har det jo med at tro, at sådan, som man selv gør, sådan gør alle andre også. Man burde være kloge. Et kig i programoversigten fortæller jo, at der er noget i fjernsynet, og man kan gætte sig til, at det er der af en bestemt grund, nemlig at nogen ser det.

Lasse Jensen var inde

på det i en klumme i Information, hvor han angreb den såkaldt toneangivende klasse (det er den, der også hedder den Kreative Klasse eller caffè latte-segmentet eller bare 2100 Ø) for netop at forveksle deres egen navle med udviklingen på tv-fronten. Han havde set alle serierne skrev han:

»Men jeg faldt ikke i den grøft, som andre tv-tosser som mig er faldet i: Jeg brugte ikke mine egne let sygelige og maniske tv-vaner eller særegne fascination af angelsaksiske tv-serier som en målestok for, hvad det store flertal af befolkningen synes, eller hvordan den gennemsnitlige tv-seer opfører sig.«

Kvalitet på flimmeren

Han har en pointe, og jeg føler mig bestemt ramt. Lidt, i hvert fald.

For man har jo også en kulturjournalistisk forpligtelse til at råbe det fra hustagene, når der er fedt ting i flimmeren, når kvaliteten skifter sted, når Sopranos, Mad Men, The Wire et al. hæver barren for, hvad der kan lade sig gøre på skærmen.

Bevares, bundnivauet ligner stadig en over-svømmet kælder, og hvad er der lige nu?

Lad os se. Noget, der hedder Postkort fra Sydamerika. Noget der hedder Frihuset. Noget, der hedder Redningskvinder. Og en Fire stjerners Rejse til Skt. Petersborg. Med Niels Helveg-Petersen. Og, hvis jeg tøjler min tålmodighed nogle minutter, kan jeg se Hairy Bikers Store Kokkedyst eller Familien på Bryggen.

Som Fritz og Poul ville sige: Det gider man ligesom ikke, vel? Så hellere en flaske rødvin.

Frit valg

Eller frit tv-valg, for det er pointen: Vi har teknologien, og de fleste af os kender til Internettet. Lad os vælge frit. Kanal for kanal.

Og lad os kunne fravælge Danmarks Radio. Mit gæt er, med Socialdemokraternes meningsmålinger in mente, at det ikke kan stå på egne ben. Hvorfor skal sådan et lille parti have sin egen tv-kanal for mine penge?

Lad os få lov at stemme med fjernbetjeningen.

Det skal nok komme, jeg ved ikke hvornår, men den største forhindring synes at være monopoler og statslige forordninger, og de bør i den grad afskaffes.

Jeg ved godt, at Ole Hyltoft og de få andre, der tror på den kulturpolitiske opbyggelighed, vil begræde det og begynde at nynne kendingsmelodien til Matador, men jeg vil fastholde, at den destruktive strategi er den eneste rigtige vis à vis DR, og at friheden bør flyve på flimmeren.

Og hvis Lasse Jensen har ret (og det har han jo nok) så vil alt det fyldige og flade jo overleve, og Breaking Bad vil også være der. Husk: Den blev skabt i et frit marked.

Kun vil en håndfuld DR2-journalister skulle måske se sig om efter noget andet. Man skal vist være på lønningslisten for at se det som et potentielt problem for folkestyret.